

CRIST, REI DE L'UNIVERS

1. EN COMPANYIA DE LLUC, EL PAGA CONVERTIT, AMB ELS ULLS ELEVATS VES JESUS, MESSIES CRUCIFICAT...

Havent fet la seva entrada a Jerusalem, Jesús en primer lloc ha hagut de fer front a l'encerclament dels seus adversaris (evangeli del diumenge 32: la dona amb els set marits).

Després, degut a l'admiració dels seus deixebles davant la bellesa de les seves pedres per anunciar la destrucció del Temple, en el que els jueus hi veien el signe de la Presència de Déu en el seu Poble, i per exhortar els seus deixebles a mantenir-se fermes davant les dificultats, en l'espera de la vinguda del Fill de l'home (evangeli del diumenge 33: el discurs sobre la fi dels temps i la crida de Jesús a l'esperança i a la perseverança).

En aquest diumenge 34 i darrer de l'any litúrgic, quan anam a cloure el seu evangeli, Lluc ens proposa a la nostra contemplació un Messies crucificat entre dos malfactors, obrint al "bon lladre" que el suplica les portes del seu Regne: *Avui seràs amb mi al Paradís.*¹

...BONA NOVA, PER AVUI:

Unes lectures que dirigeixen els nostres ulls vers un Messies crucificat, inaugurant el regne de l'amor i de la misericòrdia:

+ Al temps dels anuncis profètics, el llibre de Daniel, en plena persecució, havia, per sostenir la fe i l'esperança dels creients en la dificultat (sofriment), revela una visió celestial: Un fill d'home, venint en els núvols del cel, el domini del qual universal, serà eterna, i la reialesa del qual no serà destruïda (Primera lectura).

+ Jesús, que és identificat amb el "Fill de l'home (Joan 12, 23), acomplí en ell l'anunci profètic del llibre de Daniel, però d'una manera que supera totes les esperances: sota el signe de la humilitat, del servei, perquè ell "a vingut a donar testimoni de la veritat de Déu.

La seva reialesa s'escapa a les nostres representacions habituals del poder: ell no és d'aquest món; no domina, no imposa, sinó que es proposa a l'adhesió d'un cor lliure: *Tot el qui és de la veritat escolta la meua veu.* (Evangeli)

---

¹ UNA FESTA RECENT el sentit de la qual ha evolucionat.

Creada el 1925 pel papa Pius XI, amb la finalitat d'afirmar, davant la creixent pujada del laïcisme, la reialesa de Crist sobre les persones, les famílies, la societat, l'ordre internacional, la festa de Crist Rei ha pres un sentit diferent amb la renovació conciliar:

Se li ha canviat el nom: ara es diu festa de Crist, Rei de l'univers.

Ha canviat de data: fixada el darrer diumenge d'octubre, a estat traslladada al darrer diumenge de l'any litúrgic que ella clou ara oberta a la perspectiva de la vinguda gloriosa del Senyor.

El seu leccionari pels tres anys A, B, C manifesta fins a quin punt manifesta fins a quin punt, al llarg del segle 20, l'Església a canviat la seva manera de concebre la seva relació amb el món.

+ Al terme de la historia, aquesta reialesa es manifestarà a plena llum, quan *Jesucrist, el testimoni fidel, el sobirà dels reis de la terra*. Però, des d'ara, gràcies a ell que *ens ha alliberat dels nostres pecats per la seva sang*, nosaltres som *el regne sacerdotal i els sacerdots de Déu el seu Pare (Segona lectura)*.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

És en etapes successives que David a esdevingut el rei de les dotze tribus d'Israel.

Primer CONSAGRAT per Samuel, en nom del Senyor (1 Sam 16, 12)

Seguidament elegit com a REI DE JUDA i regna a Hebron sobre el regne del Sud.

Ara el veiem reunint baix de la seva bandera les tribus del Nord que el van a trobar a Hebron i el proclamen REI D'ISRAEL.

- Els ancians de les tribus del Nord reconeixen
  - . el qui a sortit de la seva raça :«Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn
  - . de qui ja n'han apreciat les qualitats militars: Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven.
  - . i que reconeixen com l'elegit de Déu: el Senyor et digué: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà".»
- Açò es celebra
  - . en una aliança conclusa davant del Senyor
  - . en la unció reial rebuda per David, signe de que l'Esperit fa d'ell l' UNGIT del Senyor, el Messies- Rei.

Prest establirà la seva CAPITAL a Jerusalem, ciutat del tot compacta, que serà com el símbol de la unitat de totes les tribus del poble de Déu.

La unitat serà de curta durada, ja que a la mort de Salomó, successor de David, els dos regnes es separaran. De les hores ençà el poble de Déu es posa a esperar en un Rei – Messies, successor de David, que repararà la unitat perduda.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR haurà ben mirat en la seva preparació, per a millor remarcar en la seva proclamació :

El CONTEXT, evocat per la primera frase, que precisa

+ quines són les dues parts: *En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David*

+ quin és el lloc de l'esdeveniment: *a Hebron*

- Les TRES RAONS que motiven l'elecció de David com a rei:
+ el lligam de sang més profund que totes les diferències:
i li digueren: Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn .
+ Les capacitats militars de les que David ha donat prova dirigint *les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven,..*
+ L'elecció per part de Déu...

La trobada troba el seu acabament en una CELEBRACIÓ:

- + *el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor*
+ David rep la unció que el fa *rei d'Israel.*

EL SALM 121

El salm 121 que tornarem emprar diumenge qui ve, 1 d'Advent, com a pelegrins, és un cant de pelegrinatge vers Jerusalem, ciutat de Pau, símbol de la unitat d'un poble al voltant del seu Senyor; la seva construcció, plena de paraules ganxo (Jerusalem – *Jerusalem, tribus/ tribus del Senyor, tribunals de justícia, /) pels tribunals del palau de David*) permetia cantar de cor durant la marxa. En aquest final de l'any litúrgic, aixecam els ulls vers Jesús, el Crist, Pastor i Rei, vingut a reunir tots els homes per conduir-les a la Jerusalem de dalt, la Ciutat de la joia i de la pau.

SEGONA LECTURA APROFUNDIR AQUEST TEXT

Vinguts del paganisme, els cristians de Colossos, ciutat d'Àsia Menor (actual Turquia), son temptats d'arreglar simplement el Crist entre els nombrosos poders celestials que alguns multipliquen entre Déu i els homes.

Després d'una acció de GRACIES AL PARE per la seva iniciativa d'amor (v. 12-14): ells a fet capaços de tenir part... en l'herència del poble sant; ens a arrencat del poder de les tenebres i ens a fet entrar en el regne del seu Fill.

Pau, citant les dues estrofes d'un himne cristià primitiu, celebra el PAPER DE CRIST EN LA PRIMERA CREACIÓ i EN LA NOVA CREACIÓ:

- + és imatge del Deu invisible, i no solament el reflex de Déu com en un mirall.
- + Primogènit en relació a tota criatura, és abans que tots els sers, i tot subsisteix gràcies a ell
- + També és per la seva resurrecció el primogènit de tots els sers, i tot subsisteix en ell
- + ell és també el cap del cos, és a dir l'Església, a la qual ens incorporam pel baptisme
- + En ell i per ell, que a fet la pau per la sang de la seva creu, Déu ho ha reconciliat tot

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector tindrà cura, en la seva preparació, per a millor remarcar-les en la seva proclamació:

L'ADREÇA habitual en les Epístoles: Germans,

- L'HIMNE A CRIST: EL SEU LLOC eminent
-
- En la primera creació:

- Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació
- , ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats.
- Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

En la nova creació

- Ell és també el cap del cos, que és l'Església.
- Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer.
- Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix;
- per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

NOTES DE COMENTARI A L'EVANGELI

Enmig de les burles en forma de temptacions...

En arribar al lloc anomenat crani, o Calvari, Jesús ha estat posat entre dos malfactors, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. I dirigint-se al seu Pare ja diu: Perdonau-los que no saben el que fan, ha implorat el perdó pels seus botxins que sense espera, es reparteixen entre ells els seus vestits i se'ls juguen a sort; un primer tret que es refereix al salm 21: *tots els qui em veuen es riuen de mi, mouen el cap amb aires de mofa: Confiava en el Senyor, que l'alliberi doncs, Que el salvi si ell se l'estima*. Aquestes

paraules prenen la forma d'una triple temptació fent-se ressò de la prova de la que Jesús ha triomfat a l'inici del seu ministeri: el temps fixat (Lc 4, 13) de l'últim combat ha arribat.

Les autoritats jueves, parlant en tercera persona, s'expressen igual que el dimoni de les temptacions al desert: Que es salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit (comparar amb el salm 21, 9).

Igual que els soldats que, adreçant-se al condemnat en segona persona, es sostenen per insultar-lo, en la inscripció clavada a la creu: *Si tu ets el rei dels jueus, salva't tu mateix!*

Fins i tot un dels dos malfactors s'ajunta a aquesta lletania d'injúries: *No ets el Messies? Salva't a tu mateix i nosaltres amb tu!* (v. 39).

Comenta H. Cousin: *Uns i altres forcen Jesús provar la seva messianitat fent-se a si mateix beneficiari del bé per excel·lència>: la salvació. No ha volgut establir la seva messianitat salvant fa poc altres humans? Però si Jesús sucumbia a aquesta prova, arruïnaria el pla diví de salvació que passa per la Passió del Fill de l'home. Com en temps passats, al desert, refusa d'usar el seu poder en profit propi; refusa els temptadors amb el seu silenci (l'Evangile de Luc , p. 317-318).*

... un sorprenent diàleg que revela el sentit de l'esdeveniment:

Vet aquí, però, que enmig d'aquest caramull d'injúries, es dona un esplèndid diàleg entre Jesús, en la més gran humiliació, i un dels seus companys de suplici. Ell desvetlla, de cop, el sentit vertader i le portà de l'Esdeveniment que es dona.

- Una veu s'eleva, diferent, la del "bon lladre" que confessa el seu pecat, acull com a justa la pena que se li ha donat: Nosaltres tenim el que ens mereixem, i proclama la innocència de Jesús: Ell en canvi, no ha fet res de mal.
- Encara molt més, quan tots ironitzen sobre la seva messianitat, ell, el declara, públicament la seva fe en Jesús, ben convençut de que el seu poder de salvar no es manifestarà més que al final del temps: Jesús, recordau-vos de mi quan vindreu a inaugurar el vostre regne.
- Com a resposta a la seva pregària, Jesús, solemnement: En veritat, en veritat et dic: Avui seràs amb mi al paradís . És Avui que la mort de Crist inaugurarà la salvació messiànica, en aquest "Paradís" on ell serà amb Crist.
- El "bon lladre" reconeix en el just perseguit, conclou R. Meynet, *aquell que els profetes havien anunciat, el servent sofrent a qui seran atribuïes les multituds, el Crist Rei. La seva pregària és també escoltada, els seus pecats perdonats. I el primer, en entrar amb Jesús en el Regne de Déu serà un criminal que, del seu propi aveu, havia ben merescut la condemna, model per a tot aquells que són temptats de pensar que la seva situació és irremediablement desesperada. L'amor de Déu és més fort que la mort. (L'Évangile selon saint Luc. Analyse rhétorique, tom 2, p. 233).*